

Sygn. akt: I C 2782/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Iwona Bączek-Zatorska

Protokolant: st. sekr. sądowy Renata Stachów

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017r. w Lubinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 11.416,81 zł (jedenaście tysięcy czterysta szesnaście złotych 81/100) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 10.000,00 zł od dnia 27.03.2014 r. do 31.12.2015r. a od 01.01.2016r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty,

II. oddala dalej idące powództwo,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.725,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazuje stronie pozwanej, (...) S.A. w W. aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 681,00 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

I C 2782/14

UZASADNIENIE

Powód M. W. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. w W. na swoją rzecz kwoty 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty i kwoty 1.416,81 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i rehabilitacji. Wniósł również o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za szkody mogące powstać w przyszłości oraz o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 13 listopada 2013 r. zgłosił szkodę osobową, kiedy to uległ wypadkowi drogowemu w drodze do pracy, w wyniku którego doznał obrażeń ciała. Wskazał także, iż sprawca wypadku był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Argumentował również, iż wskutek przedmiotowego wypadku doznał licznych obrażeń ciała w postaci urazu głowy, stłuczenia, otarcia naskórka, urazu odcinka szyjnego kręgosłupa oraz ogólnego potłuczenia ciała, czego konsekwencją był pobyt w szpitalu, a następnie konieczność dalszego leczenia oraz poddania się długiej rehabilitacji. Powód uzasadniał poza tym, że dokonał zgłoszenia roszczeń u strony pozwanej, wnosząc o przyznanie zadośćuczynienia w kwocie 10.000,00 zł oraz o zwrot kosztów leczenia i rehabilitacji, jednak strona pozwana w trakcie przeprowadzania postępowania likwidacyjnego nie uznała swojej odpowiedzialności i nie wypłaciła dochodzonych kwot mimo

podtrzymywania roszczeń przez powoda w toku dalszej korespondencji. Według powoda, dochodzona przez niego kwota zadośćuczynienia jest adekwatna do rozmiaru doznanej przez niego krzywdy oraz negatywnych następstw wynikłych ze zdarzenia drogowego.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że przedstawiona dokumentacja medyczna wskazuje, że w wyniku zdarzenia doszło u powoda do lekkich obrażeń ciała, które skutkowały przejściowym bólem kręgosłupa szyjnego oraz w znikomym stopniu mogły negatywnie wpływać na funkcjonowanie, a same negatywne przeżycia związane z uczestnictwem w wypadku nie mogą być brane pod uwagę przy rozstrzygnięciu o przyznaniu zadośćuczynienia pieniężnego. Podała także, iż wobec znikomości doznanej krzywdy w wyniku obrażeń ciała doznanych w wypadku z dnia 13 listopada 2013 r. brak jest podstaw do przyznania zadośćuczynienia za krzywdę. Strona pozwana podniosła nadto, że nieuzasadniony jest zwrot kosztów leczenia i rehabilitacji, bowiem badania (...) kręgosłupa szyjnego wykluczyło obecność zmian pourazowych kręgosłupa szyjnego, a głównym problemem są zmiany zwyrodnieniowe, które są odpowiedzialne za ból.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 listopada 2013 roku w P. kierujący samochodem marki S. o nr rej. (...) nie udzielił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi marki F. o nr rej. (...), kierowanemu przez powoda M. W., wskutek czego doszło do zderzenia pojazdów, w wyniku którego powód został poszkodowany.

Sprawca powyższego zdarzenia komunikacyjnego był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W..

dowód: akta szkody nr (...),

zaświadczenie ze zdarzenia drogowego, k. 8,

oświadczenie sprawcy zdarzenia drogowego, k. 9, 17,

karta wypadku w drodze do pracy nr (...), k. 30.

Bezpośrednio po zdarzeniu komunikacyjnym powód odczuwał ból w okolicy szyi i lewego barku, jednak uznając ból za przejściowy udał się do domu. Wobec tego, że dolegliwości bólowe w ciągu dnia nie ustawały powód udał się do Izby Przyjęć (...) Sp. z o.o. w L., gdzie stwierdzono powierzchowny uraz głowy i zalecono stosowanie leków przeciwbólowych. Następnego dnia powód udał się do Poradni POZ w R., gdzie stwierdzono u niego skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Powód przez około trzy tygodnie od wypadku stosował kołnierz ortopedyczny. W listopadzie 2013 r. leczył się w poradni chirurgicznej i neurologicznej. W związku z utrzymującymi się dolegliwościami bólowymi lewego stawu barkowego, kręgosłupa szyjnego i głowy stosował leki przeciwbólowe. W okresie od listopada 2013 r. do stycznia 2014 r. leczył się w Poradni POZ w (...) Sp. z o.o. w L.. Powód w grudniu 2013 r. przeszedł cykl zabiegów fizjoterapeutycznych. Powód w związku z występującymi po wypadku obawami przed jazdą samochodem i towarzyszącymi w trakcie jazdy samochodem lękami przed wystąpieniem sytuacji wypadkowej w dniu 17 lutego 2014 r. konsultował się u lekarza psychiatry. Powód przez okres miesiąca przebywał na zwolnieniu lekarskim. W chwili wystąpienia przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego miał 22 lata.

dowód: skierowanie do poradni specjalistycznej, k. 10,

opinia lekarska, k. 11, 22,

karta informacyjna nr (...), k. 12, 21,

historia choroby w poradni zdrowia psychicznego, k. 18 – 20,

dokumentacja lekarska (...) Sp. z o.o., k. 23, 29, 36, 43,

skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne, k. 24,

karty wizyt, k. 25,

zaświadczenia lekarskie, k. 26 – 27,

zaświadczenie, k. 28,

historia zdrowia i choroby w poradni chirurgicznej, k. 34, 41,

historia choroby poradni neurologicznej, k. 35, 42,

przesłuchanie powoda M. W., k. 196, zapis protokołu rozprawy

z dnia 28.02.2017 r. 00:06:22.

Powód w dniu 15 stycznia 2014 r. wykonał badanie MR kręgosłupa C, które wykazało:

- odprostowanie lordozy szyjnej,

- cechy wczesnej dehydratacji krążków międzykręgowych w odcinku C2-C6 z umiarkowanym obniżeniem sygnału w sekwencji T2,

- cechy obniżenia wysokości tarczy międzykręgowej C4/C5,

- obraz niewielkiego, symetrycznego uwypuklenia tarcz międzykręgowych C4/C5/C6 ku tyłowi z zaznaczonym delikatnym zwężeniem rezerwy płynowej przedniej, lecz bez ucisku struktur nerwowych,

- poza tym sygnał struktur wewnątrzkanałowych oraz elementów kostnych badanego odcinka kręgosłupa był prawidłowy.

dowód: wyniki badania MR kręgosłupa C z 15.01.2014 r., k. 37, 44.

Powód przed przedmiotowym zdarzeniem komunikacyjnym prowadził aktywny tryb życia, uprawiał sport: jeździł na rowerze, pływał, chodził na siłownię. W pierwszym okresie po wypadku musiał istotnie ograniczyć swoją aktywność fizyczną z powodu występujących dolegliwości bólowych. W okresie późniejszym powrócił do jazdy na rowerze i pływania. Wskutek doznanego urazu kręgosłupa w ogóle zrezygnował z chodzenia na siłownię. Obecnie powód uskarża się na pojawiające się bóle lewej strony karku i w lewym barku, zwłaszcza przy zawracaniu głowy w lewą stronę i przy dłuższym utrzymywaniu głowy w jednej pozycji.

dowód: przesłuchanie powoda M. W., k. 196, zapis protokołu rozprawy

z dnia 28.02.2017 r. 00:06:22.

Powód poniósł koszty zakupu leków w łącznej wysokości 196,12 zł, zakupu kołnierza ortopedycznego w wysokości 27,00 zł, koszty porad lekarskich w łącznej wysokości 315,00 zł oraz koszty wykonania badania rezonansem magnetycznym w wysokości 550,00 zł.

Powód był dowożony przez swojego ojca prywatnym samochodem ze swojego miejsca zamieszkania w N. do placówek medycznych znajdujących się w L., R. i L. w celu konsultacji lekarskich, badań i rehabilitacji. W okresie od 13 listopada 2013 r. do 24 marca 2014 r. powód 9 razy dojeżdżał do L. (1 przejazd na trasie N. – L. – (...) km), 14 razy dojeżdżał do R. (1 przejazd na trasie N. – R. – (...) km), 2 razy dojeżdżał do L. (1 przejazd na trasie N. – L. – N. 115 km).

dowód: faktura VAT nr (...) z 15.01.2014 r., k. 50,

paragony fiskalne, k. 51,

rachunki, k. 52,

oświadczenia dotyczące poniesionych kosztów w związku z dojazdami powoda

na leczenie, k. 31, 38, 45, 48 – 49, 56.

Pismem z dnia 4 grudnia 2013 r. pełnomocnik powoda zwrócił się do strony pozwanej (...) S.A. w W. o wypłatę na rzecz powoda kwoty 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia w związku ze zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 13 listopada 2013 r.

Strona pozwana w piśmie z dnia 7 stycznia 2014 r. poinformowała o braku podstaw do przyznania zadośćuczynienia wobec znikomości doznaje krzywdy.

Pismem z dnia 25 lutego 2014 r. pełnomocnik powoda zwrócił się do strony pozwanej o wypłatę na rzecz powoda kwoty 328,69 zł tytułem kosztów dojazdów na leczenie. Następnie pismem z dnia 27 lutego 2014 r. pełnomocnik powoda wniósł do strony pozwanej o wypłatę na rzecz powoda kwoty 1.088,12 zł tytułem kosztów leczenia.

Strona pozwana w piśmie z dnia 27 marca 2014 r. odmówiła uznania roszczeń powoda dotyczących zadośćuczynienia oraz zwrotu kosztów leczenia i dojazdów wobec tego, że zgłaszane obrażenia nie są normalnym następstwem przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego. Następnie strona pozwana w piśmie z dnia 20 maja 2014 r. ponownie odmówiła uznania roszczeń powoda.

dowód: akta szkody nr (...),

zgłoszenie roszczeń z potwierdzeniem nadania i odbioru, k. 13 - 15,

pismo (...) z 07.01.2014 r., k. 16,

zgłoszenie dalszych roszczeń z 25.02.2014 r., k. 46,

zgłoszenie dalszych roszczeń z 27.02.2014 r. z potwier. odbioru, k. 53 – 55.

pismo (...) z 27.03.2014 r., k. 58,

pismo (...) z 20.05.2014 r., k. 59.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie poza sporem stron pozostawała okoliczność, że sprawca zdarzenia komunikacyjnego z dnia 13 listopada 2013 r., kierujący samochodem marki S. o nr rej. (...) był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej ze stroną pozwaną (...) S.A. w W.. Między stronami istniał spór dotyczący rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy oraz zasadności przyznania zadośćuczynienia oraz zwrotu poniesionych przez niego kosztów leczenia i dojazdów na leczenie.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 2060), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem

pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Rozpatrując kwestię roszczenia o zadośćuczynienie, należy mieć na względzie szczególny charakter tego świadczenia pieniężnego.

Podstawą prawną powyższego roszczenia był art. 445 § 1 k.c., zgodnie z którym w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Krzywda, której naprawienia może domagać się poszkodowany na podstawie art. 445 k.c., stanowi niemajątkowy skutek naruszenia dóbr osobistych, wywołany uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. Uszczerbki te mogą polegać na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też z jego dalszymi następstwami. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 marca 2015 roku, sygn. akt V CSK 317/14, „w przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia należy wziąć pod uwagę między innymi rodzaj i stopień intensywności cierpień fizycznych lub psychicznych, czas ich trwania, nieodwracalność skutków urazu, wpływ skutków wypadku na dotychczasowy styl życia pokrzywdzonego, rodzaj dotychczas wykonywanej przez niego pracy zarobkowej, szanse na przyszłość, a także poczucie nieprzydatności społecznej czy wywołaną następstwem deliktu bezradność życiową pokrzywdzonego” Ponadto zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 2/12 decydującym kryterium przy ustalaniu należnego zadośćuczynienia jest rozmiar krzywdy i ekonomicznie odczuwalna wartość świadczenia z tytułu zadośćuczynienia, adekwatna do warunków gospodarki rynkowej.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi należało uwzględnić zatem rodzaj dolegliwości, stopień przykrych doznań związanych z leczeniem uszczerbku na zdrowiu, czas trwania leczenia oraz stopień doznanego przez niego uszczerbku na zdrowiu. Z dokumentacji medycznej powoda zgromadzonej w sprawie, opinii biegłych sądowych: z zakresu chirurgii J. L., z zakresu neurologii M. D. oraz z zakresu (...) wynika, że wskutek zdarzenia komunikacyjnego z dnia 13 listopada 2013 r. doznał on powierzchownego urazu głowy i urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego. Sąd, oceniając rozmiar doznanej przez powoda krzywdy, wziął pod uwagę, że wskutek doznanego urazu powód przez około 3 tygodnie nosił kołnierz ortopedyczny, co musiało stanowić istotny dyskomfort. Z urazem kręgosłupa szyjnego wiązały się dolegliwości bólowe, które wymagały stosowania środków farmakologicznych. Pomimo tego, że proces leczenia powoda nie był długotrwały, wynosił bowiem około 3 miesiące, to jednak był dosyć intensywny. Powód wielokrotnie konsultował się z lekarzami różnych specjalności, wykonywał badania i przeszedł rehabilitację. Skutki urazu przynajmniej w pierwszym okresie po zdarzeniu drogowym negatywnie wpłynęły na dotychczasową aktywność fizyczną powoda. Wskutek dokuczliwych dolegliwości bólowych musiał on zrezygnować czasowo z jazdy na rowerze i pływania, jak również zaprzestał uczęszczania na siłownię. Ponadto negatywne przeżycia związane z zaistniałym zdarzeniem komunikacyjnym spowodowały, że przez pewien czas odczuwał on lęki przed jazdą samochodem w takim nasileniu, że zdecydował się na odbycie konsultacji u lekarza psychiatry. Co więcej, z opinii biegłej sądowej z zakresu neurologii M. D. wynika, że wskutek przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 3%.

Uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, rodzaj obrażeń ciała powoda, konieczność leczenia, stopień natężenia dolegliwości bólowych, wysokość długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, Sąd uznał, że rozmiar doznanej przez powoda krzywdy wskutek zdarzenia komunikacyjnego z dnia 13 listopada 2013 r. uzasadnia przyznanie jednorazowego świadczenia pieniężnego z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 10.000,00 zł, która to kota została zasądzona od strony pozwanej na podstawie art. 445 § 1 k.c.

Nadto roszczenie odszkodowawcze powoda z tytułu zwrotu kosztów leczenia skutków urazu oraz zwrotu kosztów dojazdów na leczenie zostało uwzględnione w całości.

Na podstawie art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Powyższy przepis przewiduje obowiązek naprawienia przez obowiązane do odszkodowania szkody majątkowej, jakiej osoba poszkodowana doznała wskutek naruszenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. W szczególności naprawienie szkody obejmuje zwrot wszelkich koniecznych i celowych kosztów leczenia, a także uzasadnionych kosztów dojazdu na leczenie.

Z przedłożonej dokumentacji w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 15 stycznia 2014 r., paragonów fiskalnych i rachunków wynika, że powód poniósł koszty zakupu leków w łącznej wysokości 196,12 zł, zakupu kołnierza ortopedycznego w wysokości 27,00 zł, koszty badania rezonansem magnetycznym w wysokości 550,00 zł oraz koszty trzech wizyt u lekarzy specjalistów w łącznej kwocie 315,00 zł. Łącznie zatem powód poniósł udokumentowane koszty leczenia w kwocie 1.088,12 zł. Według Sądu, powyższe koszty leczenia należało uznać za celowe, zasadne i pozostające w związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem komunikacyjnym, co wynika z dokumentacji lekarskiej powoda. Tym samym strona pozwana obowiązana jest do zwrotu powodowi powyższych kosztów leczenia w kwocie 1.088,12 zł.

Strona pozwana powinna również zwrócić powodowi uzasadnione koszty dojazdów do placówek medycznych w celu konsultacji lekarskich, wykonania badań i rehabilitacji. Z oświadczeń powoda dotyczących poniesionych kosztów w związku z dojazdami poszkodowanego na leczenia wynika, że powód w okresie od 13 listopada 2013 r. do 24 marca 2014 r. dojeżdżał ze swojego miejsca zamieszkania w N. prywatnym samochodem osobowym do placówek medycznych znajdujących się w L., R. i L., przy czym 9 razy dojeżdżał do L. (1 przejazd na trasie N. – L. – (...) km), 14 razy dojeżdżał do R. (1 przejazd na trasie N. – R. – (...) km), 2 razy dojeżdżał do L. (1 przejazd na trasie N. – L. – N. 115 km). Konieczność powyższych dojazdów na leczenie, rehabilitację i badania znajduje swoje potwierdzenie w przedłożonej dokumentacji medycznej powoda. Wobec tego, że powód w sposób uzasadniony dojeżdżał na leczenie prywatnym samochodem o pojemności silnika powyżej 900 cm³ ze swojego miejsca zamieszkania na wsi, to rozliczenie kosztów dojazdu powinno zostać dokonane na podstawie § 2 pkt 1 b rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002 r., nr 27, poz. 271). Zgodnie z powyższym rozporządzeniem za 1 km przejechany samochodem osobowym o pojemności silnika powyżej 900 cm³ przysługuje 0,8358 zł. Wobec tego, że powód w trakcie dojazdów na leczenie przejechał łącznie 1.047 km, to przysługiwać mu powinien zwrot kosztów przejazdów w kwocie 875,08 zł (1.047 km x 0,8358 zł = 875,08 zł). Biorąc pod uwagę, że roszczenie powoda z tego tytułu obejmowało jedynie kwotę 328,69 zł, to powyższa kwota została zasądzona tytułem zwrotu kosztów dojazdów na leczenie.

Natomiast roszczenie powoda o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za szkody mogące powstać w przyszłości podlegało oddaleniu. Z opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii oraz ortopedii i traumatologii wynika, że powód w ogóle w zakresie ich specjalności nie odniósł uszczerbku na zdrowiu, natomiast z opinii biegłej sądowej z zakresu neurologii M. D. wynikało wprawdzie, że powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 3%, jednak powyższa biegła wskazała, że rokowania co do stanu zdrowia powoda na przyszłość są dobre i dalsze powikłania nie wystąpią. Oznacza to, że dalsze szkody będące następstwem przedmiotowego zdarzenia komunikacyjnego w przyszłości nie powstaną.

Odsetki ustawowe od kwoty zadośćuczynienia zostały zasądzone na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. od dnia 27 marca 2014 r. do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu. W niniejszej sprawie w zakresie wymagalności roszczenia zastosowanie ma przepis art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 2060), zgodnie z którym, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie (zadośćuczynienie) w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Roszczenie powoda o konkretne zadośćuczynienie zostało zgłoszone w piśmie z dnia 4 grudnia 2013 r., zatem w dniu 27 marca 2014 r. upłynął już stronie pozwanej trzydziestodniowy termin na spełnienie świadczenia, skutkując wymagalnością roszczenia odsetkowego. Wobec zmiany stanu prawnego dotyczącego odsetek ustawowych od dnia 1 stycznia 2016 r.,

odsetki ustawowe zasądzono od dnia 27 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., zaś odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w punkcie I i II niniejszego wyroku.

Rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów postępowania zapadło w punkcie III wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. W niniejszej sprawie Sąd obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu wszystkich kosztów procesu powodowi, bowiem uległ on jedynie w niewielkiej części swoich żądań. Strona pozwana powinna zatem zwrócić mu koszty procesu w łącznej kwocie 3.725,20 zł, na które składają się: kwota 571,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 737,20 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych sądowych, kwota 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd w punkcie IV wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 623), nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 681,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na poczet brakującego wynagrodzenia biegłych sądowych.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji wyroku.